

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-115)

Feb (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 92)

560. வருசுஷ:

இவ்விதமாகத் தன்னை அண்டியபடி உள்ளவர்களில் யார் தன்னை நிழல் போன்று கொண்டுள்ளார்களோ, அவர்களுக்கு அனைத்தையும் அளிக்கிறான்; அவர்களது பலவிதமான அபராதங்களையும் பொறுத்துக் கொள்கிறான்; அவர்களை எப்போதும் ஏற்றுக் கொண்டபடி உள்ளான். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-19) - நிவாஸவ்ருசுஷா: ஸாதாநாம் ஆபந்நாநாம் பரா கதி: - ஸாதுக்கள் ஒதுக்குவதற்கு ஏற்ற நிழல் அளிக்கும் மரமாகவும், ஸம்ஸார ஆபத்துக்களில் சிக்கித் தவிப்பவர்கள் அடையவல்ல உயர்ந்த கதியாகவும் உள்ளவன்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (11-20) - வருசுஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேக: - அவன் பரமபதத்தில் தனியாக, மரம் போன்று அங்கிருந்து நகராமல் உள்ளான்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-91) - ஸமாச்ரிதாத் ப்ரஹ்மதரோரநந்தாத் நி:ஸம்சய: பக்வபலப்ரபாத: - ப்ரஹ்மம் என்னும் அந்த மரத்தில் இருந்து பலன்கள் என்னும் கனிந்த பழங்கள் விழுவதில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை; அவன் எப்போதும் உள்ளவனாக, அனைவரும் அண்டும்படியாக உள்ளான்.

561. புஷ்கராஷ்டி:

அவர்களிடம் எல்லையற்ற க்ருபையை மழை போன்று கொட்டியபடி இருந்து, அவர்களைக் காக்கும் திருக்கண்கள் கொண்டவன்.

562. மஹாமநா:

அவர்களிடம் எல்லையற்ற தாராளம் நிறைந்த திருவுள்ளத்துடன் கூடியவனாக உள்ளவன்.

563. பகவாந்

அனைத்து தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், திருக்கல்யாண குணங்களின் ஸ்வரூபமாகவும் உள்ளதால் அனைவராலும் பூஜிக்கத்தகுந்த உயர்ந்தவனாக உள்ளவன்.

564. பகஹா

ஞானம், ஐச்வர்யம் போன்றதான பலவிதமான குணங்களாலும் மேலே கூறியபடி விளங்குபவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸ: ஸ்ரீய: ஜ்ஞாநவைராக்யயோச்சைவ ஷஷ்ணாம் பக இதீரணா - ஐச்வர்யம், வீர்யம், கீர்த்தி, செல்வம், ஞானம், வைராக்யம் ஆகிய ஆறுக்கும் "பக" என்று பெயர் - என்றது காண்க.

565. நந்தீ:

இவ்விதம் வ்யூஹத்தில் ஸங்கர்ஷணனாக விளங்கி, தன்னுடைய பலபத்ர (பலராமன்) அவதாரத்தின்போது, நந்தகோபரைத் தனது தந்தையாக அடைந்தவன். அல்லது கோபிகைகளையும், மதுவையும் அனுபவிப்பதால் ஆனந்தம் அடைபவன் என்றும் கூறலாம்.

566. வனமாலீ

தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டியில் அகப்பட்டதாகவும், நறுமணத்திற்கு இருப்பிடமாகவும் உள்ள வைஜயந்தீ என்னும் திருமாலையை எப்போதும் அணிந்துள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 115)

ஸித்தாந்தம் - “ஈசுஷதேர் ந அ சப்தம்ய - ஸங்கல்பம் கூறப்படுவதால் ப்ரதானம் என்பது உலகின் காரணமாக ஸ்ருதிகளால் கூறப்படவில்லை. இங்கு கூறப்பட்ட ப்ரதானம் என்பது ச்ருதியை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமல், அனுமானத்தின் அடிப்படையில் ஜகத்காரணமாகக் காட்டப்பட்டது. இந்த ப்ரதானம் என்பது ச்ருதிகள் மூலம் உலகின் காரணம் என்று காட்டப்படவில்லை. எவ்விதம் கூறலாம்? ஸங்கல்பம் கூறப்படுவதால் ஆகும். இவ்விதம் ஸங்கல்பம் செய்தல் என்பது குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - தத் ஐசுஷத் பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - அதன் பின்னர் நான் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்பதில் காணலாம். இது போன்று ஸங்கல்பம் செய்தல் என்பது அசேதனமான ப்ரதானத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆக இங்கு உள்ள ஸத் என்ற பதம் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட சேதந வஸ்து கூறப்படுகிறது; எந்த ஒரு சேதநத்திற்கு ஸங்கல்பம் இயலுமோ, அனைத்தும் அறிந்த தன்மை உள்ளதோ, அனைத்து சக்திகளும் உள்ளதோ, புருஷர்களின் உயர்ந்தவன் என்னும் தன்மை உள்ளதோ - அத்தகைய சேதநமே இங்கு ஸத் என்பதால் கூறப்பட்டது. இது போன்று, ஸ்ருஷ்டி குறித்துக் கூறப்படும் ப்ரகரணங்கள் அனைத்திலும் ஸங்கல்பம் என்பது கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- ஸ ஐசுஷத் லோகந்து ஸ்ருஜை - நான் இந்த உலகைப் படைப்பேன் என்று ஸங்கல்பித்தது.
- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1-20) - ஸ இமாம் லோகாநஸ்ருஜத் - அவன் உலகைப் படைத்தான்.
- ப்ரசந உபநிஷத் (6-3-4) - ஸ ஈசுஷாம் சக்ரே ஸ ப்ராணமஸ்ருஜத் - ஸங்கல்பம் செய்தது, ப்ராணனைப் படைத்தது.

இங்கு பூர்வபக்ஷி, “ஆனால், கார்யப்பொருளின் தன்மையை ஒட்டியே காரணப்பொருள் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் கூறினோமே! இதற்கு என்ன பதில்?”, என்று கேட்கலாம். நீங்கள் கூறுவது உண்மை. அனைத்தையும் செய்யவல்ல திறன் கொண்டவனும், அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்திகொண்டவனும், உறுதியான ஸங்கல்பம் கொண்டவனும் ஆகிய பரமபுருஷன் தனது சரீரமாகவே ஸுக்ஷ்மவடிவில் உள்ள சேதந அசேநங்களைக்கொண்டுள்ளான்; ஆகவே கார்யப்பொருளை ஒட்டியே இது அமையப் பெற்றுள்ளது என்று கூற குறையில்லை. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிசீ ஜ்ஞானபலக்ரியா ச - அவனது உயர்ந்த சக்தி என்பது பலவிதமாகவும், ஞானமயமாகவும், பலம் நிறைந்தும், செயல்கள் நிறைந்தும், அவனுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்தும் காணப்படுகிறது.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-9) - ய ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப: - அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைவரையும் அறிந்தவன், ஞானமயமான தவம் என்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவன்.
- ஸுபால உபநிஷத் (7) - யஸ்யவ்யக்தம் சரீரம் யஸ்யாசுஷரம் சரீரம் யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா - யாருக்கு அவ்யக்தம் என்பது சரீரமோ, யாருக்கு அசுஷரம் சரீரமோ, யாருக்கு மரணம் சரீரமோ அப்படிப்பட்ட அவன் அனைத்தின் ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவாகவும், பாவங்கள் அற்றவனாகவும் உள்ளான்.

மேலே உள்ள பலவும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-1-4) - ந விலக்ஷணத்வாத் - என்று கூறப்பட உள்ளது. இதன் மூலம் ஸ்ருஷ்டி குறித்து காணப்படும் வாக்கியங்கள் எதுவும் ப்ரதானம் என்பதைக் கூறவில்லை என்றாகிறது. இந்த வாக்கியங்கள் மூலம் எழக்கூடிய சில முரண்பாடுகள் அங்கேயே மறுக்கப்பட்டுவிடும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 115)

பக்தியோகம் என்பது ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானது என்னும்
வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - இப்படி யதாவிகாரம் சாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றிலும் உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூப விருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கக்காக அதிவாதம் பண்ணினார்களாமித்தனை. எங்ஙனேயென்னில் -

(1) நித்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாசகங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூப விருத்தங்கள் என்னவொண்ணாது.

(2) ப்ரபத்தயநுஷ்டாந்திலும் கைங்கர்யத்திலும் போலே பக்த்யாதிகளிலும் - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே: - என்கிறபடியே பகவததீந கர்த்தருத்வம் உண்டாகையாலும், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஆத்யந்த நிர்வ்யாபாரமென்னும்போது ஸத்த்வ லக்ஷணமான அர்த்தக்ரியாகாரித்வம் இல்லாமையாலே துச்சத்வம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், ஜ்ஞாந சிகீர்ஷணா ப்ரயத்ந ஆச்ரயத்வரூபமான கர்த்தருத்வமில்லையாக்கி ஆத்மாவுக்கு ஸந்நிதிமாத்ரமே வ்யாபாரமென்னில் போக்த்ருத்வாதிகளுமின்றிக்கே இவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் மித்யாவாய் மோசேஷாபாய நைரபேசஷ்யாதி ப்ரஸங்கம் வருகையாலும், ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் கர்த்தருத்வமில்லாமையாலே உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூப விருத்தங்கள் என்று சொல்லவுமொண்ணாது.

அசேஷ்டமாநமாஸீநம் ஸ்ரீ: கஞ்சிதுபாதிஷ்டதி
கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி

என்றதுவும் சாஸ்த்ரசோதிதோபாயங்களினுடைய நைரர்த்தக்யம் சொன்னபடியன்று. பூர்வாநுஷ்டித கர்மவிசேஷங்களுடைய பலவிசேஷம் சொன்னபடியத்தனை.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களில், உபாஸனைகள் என்பதும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானதே என்று சிலர் கூறுவார்கள். இது போன்று உரைத்தல் என்பது ப்ரபத்தியைப் புகழ்வதற்காக என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். எப்படி?

(1) இது போன்ற உபாஸனங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்று கூற இயலாது, ஏன் என்றால் ஆத்மா என்பது நித்யமானது ஆகும்.

(2) ஸாங்க்யர்கள் கூறுவது போன்று ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே செயலாற்றும் தன்மை கிடையாது என்பதால் உபாஸனங்கள் போன்றவற்றைச் செய்ய இயலாது என்று கூறுவது சரியல்ல. ஏன்? ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்வது, ஸர்வேச்வரனுக்கான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவது முதலான செயல்கள் போன்று, ஸர்வேச்வரனின் கட்டளைக்கு ஏற்ப செயலாற்றும் திறன் ஆத்மாவுக்கு உண்டு (சுதந்திரமாகச் செயலாற்றும் தன்மை மட்டுமே கிடையாது என்று கொள்க). இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-33) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத் - ஜீவன் செயல்களுடன் கூடியவன், சாஸ்த்ரங்கள் "இதனைச் செய், செய்யாதே" என்று கூறுவதால் என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-40) - பராத்து தச்ச்ருதே: - ஜீவனின் செயல் புரிதல் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு அடங்கியே ஆகும் - என்றும் கூறியது காண்க. ஆத்மா எப்போதுமே செயலாற்ற இயலாது என்று கூறினால் - குறிப்பிட்ட செயல்களைச் செய்வதால் மட்டுமே ஒரு வஸ்துவானது நிலைத்து இருக்கமுடியும் என்னும் கருத்தின் அடிப்படையில், ஆத்மாவானது இல்லாத ஒரு வஸ்து என்றே ஆகிவிடும். ஆத்மா என்பது எவ்வித ஞானமும் இல்லாமல், செயல் புரியும் ஆசையும் இல்லாமல், செயல் புரிவதற்கான எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கவேண்டிய அவசியமும் இல்லாமல், வெறுமனே உள்ளது என்று கூறினால் - அத்தகைய ஆத்மா எவ்வித இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் அனுபவிக்கத் தகுதி அற்றது என்றாகிவிடும்; இவ்விதம் கொண்டால், ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் சிக்குவது என்பது பொய் என்றும், ஸம்ஸாரமே மாயை என்றும், மோகும் அளிக்கக்கூடிய உபாயங்கள் ஏதும் அவசியம் இல்லை என்றும் ஆகிறது. மேலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-15) - அசேஷ்டமாநமாலீநம் ஸ்ரீ: கஞ்சிதுபாதிஷ்டதி கர்மீ கர்மாநுஸ்ருத்யாந்யோ ந ப்ராச்யமதிகச்சதி - ஏதும் செய்யாமல் வெறுமனே அமர்ந்திருக்கும் ஒருவனிடம் மஹாலக்ஷ்மி தானாகவே வருகிறாள். தன்னுடைய உடலைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு செயல்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவன், தனது பூர்வ கர்மவினை காரணமாக உணவைக் கூட அடைவதில்லை - என்றது காண்க;

இந்த ச்லோகத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் உபாயங்கள் பயன் அற்றவை என்று கொள்ளக்கூடாது; இந்த ச்லோகமானது முற்பிறவியில் செய்த ஒரு சில கர்மங்கள் இப்போது நல்ல பலனை அளிக்கின்றன என்பதையே கூறுகிறது.

மூலம் - மோஷுப்ரதிகூலங்களான ராகாத்யுபாதிகளாலே வந்த காம்யநிஷித்தங்கள் போலே பந்தகங்களல்லாமையாலும் மோஷுபார்த்தி தனக்கே விதிக்கையாலும் உபாஸநாதிகளுக்குச் சாஸ்த்ர முகத்தாலே அநர்த்தாவஹத்வரூபமான ஸ்வரூப விரோதம் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாசகத்வ அஸம்பாவிதத்வ அநர்த்தாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கவில்லை.

விளக்கம் - மோஷுத்தைத் தடுக்கவல்லதும், ஆசை உள்ளிட்ட பலவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்ததாகவும் உள்ளதாகிய பலனை விரும்பிச் செய்கின்ற காம்ய கர்மங்கள் போன்றோ, வேதங்களால் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்கள் போன்றோ பக்தியோகம் என்பது கிடையாது; அவற்றைப் போன்று பக்தியோகமானது ஸம்ஸாரபந்தத்தை அளிப்பதில்லை. இத்தகைய உபாஸனம் என்பது மோஷுத்தை விரும்பும் ஒருவனுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, எந்த வழியிலும் பக்தியோகம் என்னும் உபாஸனம் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதம் என்று கூற இயலாது. ஆகவே உபாஸனம் என்பது எவ்விதத்திலும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு நாசம் விளைவிப்பதாகவோ, செய்வதற்கு அரிதாகவோ, தகாத பலன்களை அளிப்பதாகவோ இல்லை. எனவே உபாஸனை மூலம் எப்போதும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு நாசம் உண்டாவதில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 71)

227. சஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

அவதாரிகை - இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், “ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:”, ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:” என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமா மித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில் உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹாரணதயா வருளிச்செய்கிறார் (சஷத்ரியனான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் பாகவதர்களின் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஆயினும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: - ஸர்வேச்வரனின் அடியார்கள் சூத்திர குலத்தில் பிறந்தவர்கள் என்றாலும் சூத்திரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்கள், பாகவதர்களாகவும் கொள்ளத்தக்கவர்கள்
- ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித: - அவனே அந்தணர்களில் உத்தமன், ஸந்ந்யாஸி, ஸ்ரீமாந், முனிவன்

மேலே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்ட அந்தணத்தன்மை போன்றவை வெறும் புகழ்ச்சி உரை மட்டுமே அல்லாமல், தாழ்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஒருவன் அந்தச் சரீரத்திலேயே உயர்ந்த பிறவி கொண்டவனாக இயலுமா என்ற கேள்விக்கு உதாரணம் மூலம் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சூத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன், அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்க்யத்தாலே சூத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத்பவரானலும் அந்த சரீரந்தன்னோடே அநவதிக சக்திக பகவத் ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்ட தமராகக் குறையில்லை யென்கை. அல்ப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால், ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்யமாட்டாது.

விளக்கம் - சூத்ரிய குலத்தில் தோன்றிய விச்வாமித்ரர், அந்தப் பிறவியில் தான் செய்த மிகப்பெரும் தவத்தின் விளைவாக, வசிஷ்டரின் வாக்கியம் மூலம், தான் மீண்டும் சூத்ரியனாக மாறாதபடி, ப்ரஹ்மரிஷி ஆனார் அல்லவோ? ஆக தாழ்ந்த குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தவர் என்றபோதிலும், அந்தப் பிறவியிலேயே, எல்லையற்ற சக்தி கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் தொடர்பு என்ற காரணத்தால், மிகவும் உயர்ந்த பிறவி கொண்டவர்களாலும் பின்பற்றத்தக்கவர்கள் என்றபடி உயர்ந்தவர்களில் உயர்ந்தவர்கள் ஆகின்றனர் என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. மிகவும் குறைந்த சக்தி கொண்ட வசிஷ்டரின் வாக்கியத்திற்கே இத்தனை வலிமை உள்ளது என்றால், அனைத்து சக்தியும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் தொடர்பு என்பது எதனைத்தான் செய்யாது?

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸநமென்றான்; பெருமாள் இசுஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை - இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். “தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் ...” என்று ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்ட தமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்து

பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதிகாசம் மற்றும் பலவிதமான ப்ரமாணங்கள் மூலமாக இதுவரை பாகவதர்களின் மேன்மையை நிரூபித்தார். வேதங்களை அதன் அங்கங்களுடன் கற்பதே தர்மம் என்றுள்ள பெரியோர்களின் ஒழுக்கம் மூலம் இதனை நிரூபிக்க உள்ளார். ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் - தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் - தர்மம் அறிந்தவர்களின் ஒழுக்கமே முதல் ப்ரமாணம் ஆகும்; வேதங்கள் அடுத்த ப்ரமாணம் ஆகின்றன - என்பதற்கு ஏற்றபடி, நம்பத்தகுந்த ப்ரமாணமாக உள்ள வேதங்களுக்கும் முன்பாக உள்ள ப்ரமாணமாக, சான்றோர்களின் ஒழுக்கம் என்பது முக்கிய ப்ரமாணமாக உள்ளது. இவற்றில் முதலில், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள், அந்தப் பிறவியிலேயே உயர்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களாக உள்ளனர் என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறியதை நிலைநாட்டும் விதமாக, இராவணனின் தம்பியாகிய ஸ்ரீவிபீஷணன் குறித்து இராமன் அருளிச் செய்ததைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ” என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், “த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்” என்று - இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்தவுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இசுஷ்வாகு குலநாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வமாக வங்கீகரித்த வநந்தரம், “ஆக்க்யாஹி மம தத்வேநராஷுஸாநாம் பலாபலம்” என்று - “ராஷுஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியே நமக்குச் சொல்லும்” என்கையாலே, இவனை ராஷுஸஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக வபிமாநித்து வார்த்தையருளிச் செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பாகவதா நுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் “இவன் நமக் குடலல்லன்” என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (14-4) - ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ - சீதையை இராமனிடம் ஒப்படைப்பாயாக - என்று தனக்கு நன்மையை

உபதேசித்த, தர்மத்தின் வழி நிற்கின்ற ஸ்ரீவிபீஷணனை, மிகுந்த பாவங்கள் பல செய்த இராவணன் செய்தது என்ன? அவனிடம் மிகவும் கோபம் கொண்ட இராவணன், யுத்தகாண்டம் (16-15) - த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம் - அரக்கர் குலத்தை அழிக்கவந்த நீ தேவை இல்லை - என்று இகழ்ந்து தள்ளினான். ஆனால் அந்த விபீஷணனை இஷ்டவாகு குலத்தின் நாயகனான இராமன் அன்பு முந்தி நிற்க ஏற்றுக்கொண்டான். தொடர்ந்து யுத்தகாண்டம் (19-7) - ஆக்க்யாஹி மம தத்வேநராஷஸாநாம் பலாபலம் - அரக்கர்களின் பலம் மற்றும் பலவீனம் ஆகியவற்றை உரைப்பாயாக - என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப விபீஷணனிடம் இராமன், “அரக்கர்களின் பலம் என்ன, பலவீனம் என்ன என்பதை எனக்கு உரைப்பாயாக”, என்றான். இதன் மூலம் விபீஷணனை அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணாமல், தன்னுடைய சகோதரர்களில் ஒருவனாகவே எண்ணி, அவனிடம் இவ்விதம் கூறினான் என்றாகிறது. இந்த வாக்கியத்தில் இராவணன் விபீஷணனைக் கைவிட்டதையும், இராமன் அவனை ஏற்றுக் கொண்டதையும் கூறியதால் - ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி ஏற்பட்டவுடன் பாமரமக்கள் அவனைக் குறித்து, “இவன் நம்மைச் சார்ந்தவன் அல்லன்”, என்று கைவிடுவர் என்பதும், ஸர்வேச்வரன் அப்படிப்பட்ட பக்தனை ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதும் கூறப்பட்டது.

229. பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

அவதாரிகை - இப்படி உக்திமாத்தரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது சகோதரர்களில் ஒருவன் விபீஷணன் என்று வார்த்தை அளவில் மட்டுமே இராமன் கூறவில்லை; பாகவதர்கள் மேன்மையை தன்னுடைய செயலாலும் வெளிப்படுத்தினான் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ:” என்கிறபடியே - லோகமர்யாதா ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே

ஸாமாந்ய தர்ம ஸ்தாபந சீலராயிருப்பா ரொருவரினே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூட நிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரினே. இத்தால் - ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - பெரியவுடையார் என்பது ஜடாயுவைக் குறிக்கும். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-11) - மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ: - உலகில் உள்ள நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் ஏற்ற மரியாதைகளைச் செய்பவனும், செய்யும்படிச் செய்பவனும் இராமனே - என்று கூறப்பட்ட வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, உலகில் உள்ள ஒழுக்கங்களை நிலைநாட்டுவதற்காக வந்து அவதரித்தான்; தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுதல் போன்ற தர்மங்களை நிலைநாட்டினான்; இப்படியாக உள்ளவன் அல்லவோ இராமன்! இப்படிப்பட்ட இராமன் செய்தது என்னவென்றால் - சீதையை இராவணன் இராமனிடமிருந்து பிரித்துச் சென்றதைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் ஜடாயு இராவணனிடம் போர் செய்து தனது உயிரை விட, அந்த ஜடாயுவுக்கு - பிறவி மற்றும் ஒழுக்கத்தால் மிகவும் உயர்ந்தவர்களுக்கு அவர்களது புத்திரர்களும் சிஷ்யர்களும் செய்யவேண்டியதான ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தான். ஜடாயுவின் மீது கொண்ட மிகுந்த அன்பு காரணமாக, தனது தம்பியான லக்ஷ்மணன் அருகில் இருந்தபோது, தானே இத்தகைய ஸம்ஸ்காரத்தை அன்புடன் செய்தான். இதன் மூலம் பிறப்பு போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள், அவற்றால் தாழ்ந்து இருக்கின்ற பாகவதர்களுக்கு, அவர்களது புத்திரர்கள் செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யலாம் என்று கூறப்படுகிறது.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் (தர்மபுத்ரர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தை, தர்மபுத்திரரின் செய்கை மூலமும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மத்தைப் பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ண தர்மத்தையே உத்தேச்யமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் அதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படியிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்ப்பதாய், “என் செய்யக்கடவோம்” என்று வ்யாகுலப்படா நிற்கச்செய்தே “தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்கரயிஷுஸ் ததா தக்து காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசேவசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்தவ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம் களேபரமிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதய: லோக வைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப” என்று இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாக்ரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனாகிய இராமன் கடந்த இரண்டு சூர்ணைகளில் கூறப்பட்டபடி தர்மங்களை மற்றவர்களுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு தானே சில செயல்களைச் செய்தான் என்றுபோதிலும், மிகவும் விசேஷமான தர்மமாகிய “தன்னைச் சரணம் அடைந்தவனைக் காப்பாற்றுதல்” என்பதைத் திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் நிலைநாட்டியவன் என்பதால் அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட செயல்கள் செய்யக்கூடியதாகவே உள்ளதில் வியப்பில்லை. ஆனால் தர்மபுத்திரர் அத்தகைய செயலை ஒத்தபடி செய்தது அரிதே ஆகும் (விதுரருக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்தார்). தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மத்திற்கு எப்போதும் புறம்பாக நடக்கக்கூடாது என்று எண்ணி, அதனை மட்டுமே கைக்கொண்டு, அனைத்து நிலைகளிலும் அதிலிருந்து நழுவுதல்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார். இப்படி உள்ளபோது ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டிய நிலையில், விதுரரின் பிறவி (அவர் சூத்ர ஸ்த்ரீக்குப் பிறந்தவர்) மற்றும் மேன்மையான ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் கண்டு “நான் என்ன

செய்வது?”, என்று கலங்கியபடி நின்றார். மஹாபாரதம் - தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்கரயிஷுஸ் ததா தக்து காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசேவசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்த்வ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம் களேபரமிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதய: லோக வைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப - தர்மபுத்திரர் அந்தச் சூழ்நிலையில் ஸ்ரீவிதுரரை மிகவும் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர் என்று அறிந்து சரியான மந்த்ரங்கள் மூலமாக அவரை ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணினார்; ஆனால் அவரது தாழ்ந்த பிறவியைக் கண்டு மந்திரங்கள் ஏதும் இன்றி ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்றும் எண்ணினார். இந்த நிலையில் ஓர் அசரீரி வாக்கியம் கேட்டது - அரசனே! விதுரர் என்ற பெயர் கொண்ட இந்தச் சரீரமானது மந்த்ரங்கள் இன்றி அப்படியே தகனம் செய்வதற்கு ஏற்றது அல்ல. தகுந்த மந்த்ரங்கள் மூலம் ஸம்ஸ்காரம் செய்வதே சரியானது; இந்த ஸநாதந தர்மம் உனக்கு முரணாக இருக்காது. அரசனே! இந்த விதுரர் ஸந்ந்யாஸியின் தர்மத்தை அடைந்தவர் ஆவார். அரசனே! இவ்விதம் இவரை நீ ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்போவதால், மேன்மையான தர்மத்தில் நிலைநிற்பவன் என்ற நற்பெயரை நீ அடையப் போகிறாய். ஆகவே சோகம் கொள்ளாதே - என்றது காண்க. ஆக இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்திற்கு ஏற்றவர் என்று கூறப்பட்ட அசரீரி வாக்கியத்தாலும், அவருடைய மேன்மையான ஞானம் என்பதாலும் தன்னுடைய சந்தேகம் நீங்கப்பெற்றார். வைதிகர்களின் தலைவர்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை தர்மர் விதுரருக்குச் செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 81)

1.6.6 அமுத மமரர்கட் கீந்த

நிமிர்சுட ராழி நெடுமால்

அமுதிலு மாற்ற வினியன்

நிமிர்திரை நீள்கட லானே.

பொருள் - தேவர்களுக்கு எப்போதும் உயிருடன் இருப்பதற்கான மருந்தாகிய அமிர்தத்தை அளித்தவன்; எப்போதும் வளர்ந்தபடி இருக்கின்ற சுடருடன் கூடிய சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவன்; எல்லை ஏதும் இல்லாத பெருமைகளை உடையவன்; இப்படிப்பட்ட அவன், தன்னுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக ஓங்கி வளர்கின்ற அலைகளையும், தனது பெருமைக்கு ஈடான பரப்பளவையும் கொண்டதான திருப்பாற்கடலில் கண் வளர்கிறான். அவன் அந்தக் கடலில் தோன்றும் அமிர்தத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிமையானவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - “அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனை விட்டு ப்ரயோஜனத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களை நிந்திக்கிறார்.

விளக்கம் - “எல்லையற்ற இன்பத்தை அளிக்கவல்லவனாக அவன் உள்ளபோது, அவனையே பலன் என்று அடைவதை விடுத்து, மற்ற பலன்களைக் கைக்கொண்டு அகல்கின்றார்களே”, என்று மற்ற பலன்களை விரும்பிய தேவர்களை நிந்திக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமுதம் அமரர்கட்கு ஈந்த) “என்ன பரமோதாரனோ?” என்கிறார். “நீ வேண்டா, எங்களுக்குச் சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித் தரவேண்டும்” என்றவர்களுக்கு அவர்கள் உகந்த பதார்த்தத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே! அவர்கள் ப்ரயோஜனத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த ப்ரயோஜனத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார். (நிமிர் சுடராழி நெடுமால்) இவருடைய அம்ருதம் இருக்கிறபடி. நால்தோளமுதிறே இவர்க்கு அமுது; ”அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்” என்று கையும் திருவாழியுமாயிறே இருப்பது இவருடைய அம்ருதம். இவர்கள் ப்ரயோஜனத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாழியிலே தோற்றும்படி இருக்கை. (நெடுமால்) “நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே வேறொரு ப்ரயோஜனமாகிலும்!” என்று பண்ணின வ்யாமோஹாதிசயம்.

விளக்கம் - (அமுதம் அமரர்கட்கு ஈந்த) - “ஈந்த” என்ற பதத்தை இட்டதற்கான விளக்கம் அளிக்கிறார்; இதனை “என்ன பரம உதாரனோ” என்பதன் மூலம் கூறுகிறார். அதாவது, யாராவது தன்னிடம் ஏதேனும் வேண்டி நின்றதையே காரணமாகக் கொண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பவன் என்றபடி. “உயர்ந்த வள்ளல் தன்மைக்கு என்ன சான்று?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இவனிடம் தேவர்கள், “எங்களுக்கு நீ வேண்டாம்; நாங்கள் அழியாமல் இருப்பதற்கான வழிமுறைகளை நீ ஏற்படுத்தித் தந்தால் மட்டுமே போதுமானது”, என்று கேட்டனர்; இவர்களுக்கும், அவர்கள் விரும்பிய பொருளை அளிக்கிறான். தேவர்கள் இவன் மூலமாக அடைகின்ற பயனை அருவருத்தபடி, தான் அவனிடம் மகிழ்ந்த பலனுக்கு உள்ள வேறுபாட்டை அருளிச் செய்கிறார். (நிமிர் சுடராழி நெடுமால்) - நிமிர்சுடர் என்றால் மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்கின்ற தேஜஸ்; அதாவது வளர்கின்ற சுடர் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானை உடையவன். இதுவே ஆழ்வாருக்கு அமிர்தமாக உள்ளது. திருவாய்மொழி (4-10-9) - நால் தோள் அமுதே - என்பது அல்லவோ இவருக்கு அமிர்தமாக உள்ளது? இரண்டாம் திருவந்தாதி (85) - அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவனது திருக்கரமும் சக்கரத்தாழ்வானும் சேர்ந்து இருக்கின்ற இருப்பு அல்லவோ இவருக்கு அமிர்தமாக உள்ளது? தேவர்கள் தன்னிடம் விரும்பிய பலனை அவர்களுக்கு அளித்துவிட்டோம் என்பதால் ஏற்பட்ட மகிழ்வு என்பது, சக்கராயுதத்தில் வெளிப்பட்டபடி உள்ளது. (நெடுமால்) - “தேவர்களாகிய

இவர்கள் வேறு ஒரு பலனைப் பெற்றனர் என்றபோதிலும், அந்தப் பலனையும் நம்மிடமிருந்து பெறும்படியாகச் செய்தோமே”, என்று இவர்கள் பக்கம் மோகத்துடன் உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (அமுதிலும் ஆற்றவினியன்) இவர்கள் வாசியறிவர்களாகில் இவனைக்கிடீர் பற்ற அடுப்பது? நம்பி திருவழுதிநாடுதாஸர், “இத்தேவஜாதி வெறும் மறையோ? உப்புச்சாறு கிளறுவது எப்போதோ? என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே, இவன் அழகையும் போக்யதையையும் விட்டு!” என்பராம். ஆற்ற இனியன் - மிகவும் இனியன். (நிமிர்திரை நீள்கடலானே) “அஸந்நிஹிதன்” என்றுதான் விடுகிறார்களோ? அவ்வம்ருதம் படுகிற கடலிலேகீடீர் அவன் சாய்ந்தருளிற்று. தன் வாசியறியாதிருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடைத்தாய், ஸ்வஸந்நிதாந்தாலே திரைக்கிளப்ப்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று சாய்ந்தருளிற்று. “மாலும் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்” என்னக் கடவதிநே.

விளக்கம் - (அமுதிலும் ஆற்றவினியன்) - தேவர்கள் நல்லதுகெட்டது குறித்து வேறுபாடு அறிபவர்கள் என்றால், இவனை அல்லவோ பற்றியபடி நிற்கவேண்டும்? ஆனால் இவர்களோ இவனது மேன்மையை அறிந்து கொள்ளாமல், எல்லையற்ற இன்பமாக உள்ள இந்த ஆராவமுதனை விடுத்து, மற்ற பலன்களைக் கைக்கொண்டனரே என்று, தான் அருளிச்செய்த கருத்திற்கு மற்றவர் கூறும் ஆதரவைக் காட்டுகிறார். ஸ்வாமி நம்பி திருவழுதிநாடுதாஸர், “இந்த தேவர்கள் இனம் என்பது வெறும் காட்டுமான்கள் போன்றதே ஆகும் [மரை என்றால் காட்டுமான், தவளை, காட்டுப்பசு என்று பல பொருள் உண்டு]. நிமிர் சுடராழி என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இவனது அழகு மற்றும், அமுதிலும் ஆற்ற இனியன் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இவனது இனிமை ஆகியவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு, இவன் எப்போது நமக்கு இந்த அமிர்தத்தைக் கடைந்து கொடுப்பான் என்று கவிழ்ந்து பார்த்தபடி உள்ளனரே!”, என்பார். ஆற்ற இனியன் என்றால் மிகவும் இனிமையானவன். (நிமிர்திரை நீள்கடலானே) - நிமிர் திரை என்றால் கொந்தளித்தபடி உள்ள அலைகள். இவன் நமக்கு அருகில் இல்லை என்று எண்ணி அவனை விடுகிறார்களோ? அந்த அமிர்தம் வெளிப்படும் அதே கடலில் தன்னுடைய மேன்மை, மற்றவர்களுக்கும் தனக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு ஆகியவற்றை அறியாமல் உள்ளவர்கள் கூட தன்னை போகநித்திரையில் இருந்து

எழுப்பிக் காரியம் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்பது போன்று கண்வளர்கிறான். திருவாய்மொழி (8-10-8) - தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி - குளிர்ந்த நீர் கொண்ட கடலைப் படைத்து, தன்னுடைய ஈடில்லாத திருவடிகள், திருத்தோள்கள், திருமுடிகள் ஆகியவற்றைப் பரப்பி - என்று கொண்டதாகவும், தன்னுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக ஓங்கி எழுகின்ற அலைகளைக் கொண்டதாகவும் உள்ள திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ளான். முதல்திருவந்தாதி (19) - மாலும் கருங்கடலே! என் நோற்றாய் - இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்தபடி, ஓர் ஆலந்தளிரில் கண்வளர்ந்தவனும், திருச்சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், அழகான கறுத்த திருமேனி மற்றும் சிவந்த திருக்கண்கள் கொண்டவனும், அடியார்களிடம் எப்போதும் மயக்கத்துடன் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்கின்ற இடத்தில், அனைத்துக் காலங்களிலும் அவன் திருமேனியின் அழகை அனுபவித்தபடி, அந்தத் தொடுதல் காரணமாக மயங்கியபடி, அவன் திருமேனியை ஒத்த நிறத்தைக் கொண்டபடி இருக்கின்ற கடலே! இப்படிப்பட்ட பேறு பெறுவதற்கு நீ என்ன உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாய்? அதனை என்னிடம் கூறமாட்டாயா? நானும் அதனைக் கைக்கொள்வேனே - என்று கூறுவது காண்க.

குறிப்பு - இந்தப் பாசுரத்தை - அமரர்கட்கு அமுதம் ஈந்த, நிமிர் சுடராழி நெடுமால், நிமிர்திரை நீள் கடலான், அமுதிலும் ஆற்றவினியன் - என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

1.6.7 நீள்கடல் சூழிலங் கைக்கோன்

தோள்கள் தலைதுணி செய்தான்
தாள்கள் தலையில் வணங்கி
நாள் கடலைக் கழிமினே.

பொருள் - நீண்ட கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கையின் அரசனாகிய இராவணனின் இருபது தோள்கள் மற்றும் பத்துத்தலைகள் ஆகியவற்றைத் துண்டித்தான். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கி, காலம் என்ற கடலைக் கடப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - அவன் நிரதிசயபோக்யன் என்றீர்; அவனை ப்ராபிக்குமளவும் நடுவு காலசேஷபம் பண்ணும்படியென் என்ன; அதுக்கன்றோ மனத்துக்கினியானுடைய குணங்களிருக்கிறது என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “ஸர்வேச்வரன் எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவன், இனிமையானவன் என்று கூறினீர். அவனை நாங்கள் சென்று அடையும் காலம் வரை இடையில் உள்ள காலத்தை எவ்விதம் போக்குவது?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அதற்காக அல்லவோ, திருப்பாவை (12) மனத்துக்கு இனியான் - என்பதான சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமனின் திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளன! அவற்றை எண்ணியபடி பொழுதைக் கழிப்பீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீள்கடல் சூழ் இலங்கைக்கோன் இத்யாதி) “பரந்த கடலை அகழாகவுடைத்தாய், அதுதானும் மிகையாம்படியான அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ” என்னும் துரபிமாந்தாலே “சக்ரவர்த்தித்திருமகன்” என்று மதியாதே எதிரிட்ட பையலுடைய. (தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்) “அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம்” என்று பாராதே, தோளைக் கிழித்துத் தலையைச் சரித்துப் போதுபோக்காக நின்று கொன்றபடி. அவனுடைய வீரசரிதங்களைக் கொண்டு திருவடியைப்போலே போதுபோக்கி. (நாள் கடலைக் கழிமினே) அவனுடைய போக்யதை நெஞ்சிலே பட்டால், அவனை ப்ராபிப்பதற்கு முன்பு நடுவுப்பட்ட நாள் ஒரு கடல்போலே தோற்றுமாயிற்று. அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆசிரயித்து, ஸம்ஸார துரிதத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறாராதல்.

விளக்கம் - (நீள்கடல் சூழ் இலங்கைக்கோன் இத்யாதி) - “நீண்டு விரிந்துள்ள கடல் என்பதையே அகழி போன்று கொண்டதாகவும், அதனையும் விடப் பெரிதான அரண்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள இலங்கை. இப்படிப்பட்ட இலங்கையின் அதிபதி நானே ஆவேன்”, என்ற தீய அகங்காரம் காரணமாக, “சக்ரவர்த்தித்திருமகன்” என்றும் மதிக்காமல், ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனை எதிர்த்த பையல். அதாவது இராவணனுடைய. (தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்) -

“யாரிடமும் சிக்காதவன் நம்மிடம் அகப்பட்டான், சட்டென்று இவன் தப்பிவிடாமல் கொல்வோம்”, என்று எண்ணவில்லை. மாறாக அவன் தோள்களை வீழ்த்தி, தலையை அறுத்து, பொழுது போக்காக நின்று கொன்றான். இப்படிப்பட்ட இராமனின் வீரசரிதங்களை, அனுமன் எவ்விதம் அவனையே எண்ணியபடி பொழுதைக் கழிக்கிறானோ அது போன்று பொழுதைப் போக்கி. (நாள் கடலைக் கழிமினே) - ஸர்வேச்வரனின் இனிமை என்பது நம்முடைய உள்ளத்தில் நிலைநின்றது என்றால்; அவனை அடைவதற்கு நடுவில் உள்ள ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு கடல் போன்று நீண்டதாகவே இருக்கும் என்கிறார். அதாவது ஒருநாள் என்பது ஒரு கடல் போன்று நீண்டு. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமனை அண்டி நின்று ஸம்ஸாரம் என்ற கடலைக் கழிப்பீர்களாக; இராமனின் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தல் என்றால் அவனது சரிதங்களை எண்ணியபடி பொழுதைப் போக்குதல் என்று கருத்து.

1.6.8 கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத்

தொழுமின் அவனைத் தொழுதால்
வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து
அழிவின்றி யாக்கம் தருமே.

பொருள் - உலகியல் விஷயங்கள் மீது சபலத்துடன் உள்ளவர்களே! உங்களது அவ்விதமாக பற்றுதல்களை நீக்கிக் கொள்வீர்களாக. அவற்றை நீக்க, சக்ரவர்த்தித் திருமகனை வணங்குங்கள். அவனை வணங்கியவுடன் - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வருவதும், அனுபவித்தாலும் கழிக்க இயலாததும் ஆகிய தீயவினைகள் அனைத்தையும் “அவை இல்லை” என்று ஆக்குவீர்களாக. அதன் பின்னர் “மீண்டும் திரும்புதல்” என்பது இல்லாத நித்யமாக உள்ள மோசடித்தை அளித்து, அங்கு செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்ற உயர்ந்த செல்வத்தையும் அவன் அளிப்பான்.

அவதாரிகை - சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்து இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நித்ய கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளுமென்கிறார்.

விளக்கம் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனின் வீரசரிதங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, மற்ற உலக விஷயங்களின் மீது உள்ள ஈடுபாட்டை நீக்கினால்

போதுமானது. அப்படிப்பட்டவர்கள் தன்னை வந்தடைய உள்ள தடைகளை விலக்கி, கைங்கர்யச் செல்வத்தைத் தானே அளிப்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கழிமின்) பாஹ்யவிஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழியுங்கோள். கழிக்கையாவது “பொல்லாது” என்றிருக்கை. இந்த ருசியைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளத் தேடுகிறவர்கள் கழிக்கச் சொன்னால் கழியார்களிறே; பகவத்விஷயத்திலே சாபலமுடையீர்! கழிக்கப் பாருங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) “அவனைத் தொழா நிற்கச் செய்தே இதுவும் க்ரமத்தாலே கழிகிறது” என்று இராதே அவச்யம் கழித்தே தொழுங்கோள். “கழிமின்” என்றுவைத்து, “கழித்து” என்றது - இதரவிஷயங்களில் விரக்திதானே ப்ரயோஜநமாகப் போருமென்கை. “தொழுமின்” என்றுவைத்து, “தொழுதால்” என்கிறது - கரும்பு தின்னக் கூலிபோலே, மேல் ஒரு பலமில்லையே யாகிலும் தொழுகைதானே பலம் போருமென்கை.

விளக்கம் - (கழிமின்) - அவனத்தவிர, உலக விஷயங்கள் மீது உண்டாகின்ற ஈடுபாட்டைத் தள்ளுங்கள். “கழிக்கை” என்றால், உலக விஷயங்கள் தகாதவை, “பொல்லாதவை” என்று இருத்தல் ஆகும். இப்படிப்பட்டவற்றை அனுபவித்தே தீருவது என்று சபதம் செய்தபடி உள்ளவர்களிடம் “கழியுங்கள்” என்று உரைத்தால், அவர்கள் அவ்விதம் செய்யமாட்டார்கள்; ஆகவே பகவத் விஷயத்தில் மட்டும் ஊற்றம் உடையவர்களே! நீங்கள் கழிக்கப் பாருங்கள். (கழித்துத் தொழுமின்) - இதனைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், “அவனை நாங்கள் வணங்கியபடியே இருக்கிறோம்; அப்போது இத்தகைய விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு என்பது தானாகவே கழிந்துவிடும்; எதற்காக தனியாக நாங்கள் முயற்சி செய்யவேண்டும்?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “இப்படி நீங்கள் காத்திராமால், கழிக்க முயற்சி செய்து, அவனைத் தொழுவீர்களாக”, என்றார். “கழிமின்” என்று கூறிவிட்டு, மீண்டும் ஏன் “கழித்து” என்று உரைக்கிறார்? மற்ற பொருள்களின் மீது ஏற்படும் பற்றற்ற தன்மை என்பதே பலனாக இருக்கும் என்பதால், மீண்டும் இவ்விதம் கூறுகிறார். “தொழுமின்” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் ஏன் “தொழுதால்” என்கிறார்? கரும்பு தின்னக்கூலி போன்று ஒரு பலன் ஏற்படவில்லை என்றாலும், தொழுது நிற்பது என்பதே பலனாக உள்ளது என்பதை உணர்த்தவே இவ்விதம் இரண்டாவது முறையாக அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிச்செய்தால், (வழிநின்ற வில்வினை மாள்வித்து) “இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபந்தியோ” என்னும்படி பொருந்தியிருக்கிற ப்ரபலகர்மங்களை வாஸநையோடே போக்கி. வழிநின்ற வல்வினை - நடுவே நின்று பகவத்ப்ராப்தியை நிரோதிக்கிற கர்மம் என்றுமாம். (அழிவின்றி ஆக்கம் தருமே) “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைத் தரும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்தால் கிட்டுவது என்ன? (வழிநின்ற வில்வினை மாள்வித்து) - “இந்தக் கொடிய தீயவினைகள் அனைத்தும் ஆத்மாவுடன் எப்போதும் அதன் ஸ்வரூபத்துடன் இணைந்தே உள்ளனவோ?”, என்று எண்ணும்படியாகப் பொருந்தியுள்ள கர்மங்களை, அவற்றின் வாசனையுடன் நீக்கி. “வழி நின்ற வல்வினை” என்பதற்கு “ஸர்வேச்வரனை அடையவிடாமல் நடுவில் நின்று கொண்டு தடுக்கின்ற கர்மங்கள்” என்றும் பொருள் உரைக்கலாம். (அழிவின்றி ஆக்கம் தருமே) - ஆக்கம் என்றால் மோக்ஷமாகிய செல்வம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந ச புநராவர்த்ததே - மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்று உரைக்கிறபடியே, மீண்டும் இந்த உலகிற்குத் திரும்புதல் என்பதே இல்லாத தன்மை கொண்டதான மோக்ஷம் அளிப்பான்.

குறிப்பு - இந்தப் பாசுரத்தை - தொண்டர்கள் கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் என்று தொடங்கி ஆக்கம் தரும் - என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 45)

42. வன்காற்றறையவொருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த,
மென்காற் கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன, மண்ணும் விண்ணும்
என்காற்களவின்மை காண்மினென்பானொருத்துவானிமிர்ந்த
தன்பாற் பணிந்தவென்பால், எம்பிரான் தடக்கண்களே.

பொருள் - “மண்ணுலகமும், விண்ணுலகமும் என்னுடைய திருவடியின் அளவிற்குப் போதுமானதாக இல்லை என்பதைப் பாருங்கள்” என்று கூறுவது போன்று மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடியை நான் வணங்கி நின்றேன். இப்படியாக உள்ள என் விஷயத்தில், அவனது திருக்கண்கள் எப்படி இருந்தன தெரியுமா? மிகுந்த வலிமையான காற்றானது பலமாக வீசும்போது, ஒரே பக்கமாகச் சாய்ந்து நின்று, மலர்ந்த, நீண்ட கொடியைக் கொண்டதான தாமரைமலர்கள் நிறைந்த தடாகம் போன்று அழகாகப் பொலிந்தன.

அவதாரிகை - “வாடையின்கீழ் ஜீவிக்கையரிது; இனிமுடியுமத்தனை” என்று வார்த்தை சொன்னவாறே குளிரநோக்கினான்.

பொருள் - இப்படிப்பட்ட வாடைக்காற்றின் பிடியில் சிக்கி உயிர் தப்புவது கடினமே ஆகும். இனி முடிந்து போய்விடுவோம்”, என்று இவள் கூறியவுடனேயே அவன் இவளை நன்றாகக் கடாசுடித்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வன்காற்றித்யாதி) மென்கால் கமலமாவது - ம்ருதுவான காற்றுங்கூடப் பொறாதபடியான மெல்லிய தாளையுடைத்தான கமலமாவது; இதிலே வன்காற்றாவது - அதுதான் கண் பாராதேயறைவது. (ஒருங்கே) ஏகதோமுகமாக. (மறிந்து கிடந்தலர்ந்த) மற்றையருகே புரியில் தர்மிலோபம் வருமென்னும்படியாவது. இத்தால் ஸம்ஸாரிகளிலே யொருவன் ஓரடி வரநின்றால் அவன் பக்கல் வைத்த கடாசுஷத்தை மாறிப் பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலே வைக்கவென்றாலு மதுதானு மரிதாம்படியிருக்கை. “எங்கும் பக்கம் நோக்கறியான்” என்னக்கடவதிறே. (மென்கால்கமலம்) “ப்ரக்ருத்யா தர்ம சீலஸ்ய” என்னக்கடவதிறே. “இதொரு கடல் இடைச்சுவராய்க் கிடவாநின்றது; இத்தைக் கடந்தவ்வருகுபட்டோமாம் விரகென்” என்று பெருமாள் முதலிகளையடையக் கேட்க, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தானணித்தாகக் கைக்கண்ட உபாயமாகையாலும், “ஸர்வஹிதங்களுக்கும் ஸாதநம் சரணாகதி” என்றத்யவஸித்திருக்கையாலும், பல் வ்யாப்தியுள்ளதிதுக்கே யாகையாலும், பெருமாளுக்கு இந்தக் கடலைச் சரணம் புகவடுக்கும்” என்றான். “ஸமுத்ரம்” பெரியவர்களை வசீகரிக்கு முபாயமிது வல்லதில்லை. “ராகவோராஜா” ஒரு குடிப்பிறப்புமின்றிக்கே அளவுடையாரு மன்றிக்கே யிருப்பார்க்கு மிது பலிக்குமானால் இவையுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? “சரணம் கந்து மர்ஹதி” வஸிஷ்ட்ட சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே இது பலிக்கக் கண்டபடியாலே அறிவில்லாத கடலின் பக்கலிலேயுமது பலிக்குமென்றிருக்கிறான். “ஸாதேவேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்”, “எருது கெடுத்தார்க்கு மேழே கடுக்காய்” என்று.

விளக்கம் - (வன்காற்றித்யாதி) - மென்கால் கமலம் என்றால், மிகவும் மென்மையாக வீசும் காற்றின் வேகத்தைக்கூடத் தாங்க இயலாதபடி மெல்லிய தண்டைக் கொண்டதான தாமரை. “வன்காற்று” என்றால், இந்தத் தாமரையின் மென்மையைக் கண்பாராமல் பலமாக வீசுவது. (ஒருங்கே) - ஒரே பக்கமாக; அதாவது இவள் பக்கமாக மட்டுமே அந்தக் கண்களின் கடாசுஷம் வீசிற்று. வேறு பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினால் இவனது கண்கள் என்னும் தாமரை மலர்கள் தங்களது அழகை இழந்து விடும்படி ஆனது. தர்மிலோபம் என்பது தாமரை அழிதல்; புரியில் என்றால் திரும்பினால் என்று பொருள். ஆக ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவன் தனனை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தாலும், அவன் பக்கம் ஸர்வேச்வரன் தனது கடாசுஷத்தை வீசுகிறான்; அந்தப் பார்வையை அதன் பின்னர் தன் அருகில் உள்ள பெரியபிராட்டியார் பக்கம் திருப்ப முயன்றாலும் அவனால் இயலாமல்

உள்ளது என்று கருத்து. திருவாய்மொழியில் (2-6-2) - எங்கும் பக்கம் நோக்கறியான் - என்றது காண்க. (மென்கால்கமலம்) - ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் இத்தனை மென்மையாக இருக்குமோ என்ற கேள்வி எழ, விடை அளிக்கிறார். இதற்கு இராமாயணத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-32) - ப்ரக்ருத்யா தர்ம சீலஸ்ய - இயல்பாகவே தர்மத்தின் வழி நிற்பவன் - என்று கூறப்பட்டது காண்க; இந்த ச்லோகத்தில் தர்மம் என்ற பதம் மார்த்தவம் ஆகும். இராமன் சுகரீவனிடம், “இங்கே ஒரு ஸமுத்திரம் நாம் செல்வதற்குத் தடையாக உள்ளதே! இதனைக் கடந்து அக்கரைக்குச் செல்வதற்கான உபாயம் என்ன?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட விபீஷணன் - தனக்கு மிகப் பெரிய பலன் அளித்த உபாயம் என்பதாலும், அனைத்துவிதமான நன்மைகளும் உண்டாவது சரணாகதி மூலம் மட்டுமே என்பதாலும், உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பது சரணாகதி மட்டுமே என்பதாலும், அவன் இராமனிடம், “இந்தக் கடலிடம் சரணம் புகுவதே சரியான உபாயமாகும்”, என்றான். அதாவது ஸம்ஸாரிகள் இவனை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைக்க, இவன் வைத்த கண் வாங்காமல் நோக்குவதன் காரணம் என்ன என்பதையும், சரணாகதியின் ப்ரபாவம் எத்தகையது என்றால் அசேதந வஸ்துவும் கேட்டதைச் செய்து கொடுக்கும் என்பதையும் இதன் மூலம் உணர்த்துகிறார். உயர்ந்தவர்களை வசப்படுத்தவல்ல உபாயத்தில், சரணாகதியைக் காட்டிலும் வலிமையானது வேறு இல்லை. இன்ன குலத்தில் மட்டுமே இவன் உள்ளவன், இன்ன அளவு கொண்டவன் என்ற கூற இயலாத ஸர்வேச்வரனிடமே சரணாகதி பலிக்கும்போது, இவற்றில் அளவுடன் கூடியவர்களிடம் பலிக்கும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-31) - சரணம் கந்தும் அர்ஹதி - கடலிடம் சரணம் புகவேண்டும் - என்றான். அசேதநமான கடலைச் சரணம் அடைந்தால், அந்தச் சரணாகதி பலிக்குமோ - என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். வசிஷ்டரின் சிஷ்யர்கள் விஷயத்தில் இது பலித்த காரணத்தினால், அறிவற்ற கடலிடமும் இது பலிக்கும் என்று விபீஷணன் நம்பியபடி உள்ளான். இதற்கு ஒரு பழமொழியை உதாரணம் காண்பிக்கிறார் - எருது கெடுத்தார்க்கு மேழே கடுக்காய் - என்கிறார். ஒருவன் தனது எருது ஒன்றைத் தொலைத்து விடுகிறான். அவன் மற்றொருவனிடம் சென்று, “அதனை நான் மீண்டும் காண்பதற்கு வழி ஏதும் உள்ளதா?”, என்றான். இதற்கு அந்த மற்றொருவன், “நீ ஏழு கடுக்காய் தின்றால் எருதைக் காண்பாய்”, என்று கிண்டலாக உரைக்க, அவனும் உண்மையென்று நம்பி அவ்விதமே செய்து, குளம் ஒன்றின் கரையில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது காணாமல் போன எருது

தற்செயலாக அங்கு வர, தான் தின்ற கடுக்காயே எருது கிட்டியதற்குக் காரணம் என்று எண்ணி மகிழ்ந்து, அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு வீடு திரும்பினான். வரும் வழியில் ஒரு மலடி அவனிடம், “எனக்குப் பிள்ளைப்பேறு கைகூட நீ பரிகாரம் கூறுவாயாக”, என்றாள். இதற்கு அவன், “எனக்குப் பரிகாரம் உரைத்தவனைச் சென்று கேள்”, என்று கூறினான். அவளும் கடுக்காய் தின்னும்படிக் கூறியவனிடம் சென்றாள். அவன் இவனிடம், “கருத்தரிக்காத பெண்ணிற்கும் ஏழே கடுக்காய்”, என்றான். அவளும் அப்படியே செய்ய, அவளுக்குக் கர்ப்பம் உண்டானது - என்பதே இந்தப் பழமொழியின் விளக்கம். அதாவது சரணாகதி உபாயம் மூலமாக நன்மை என்பது தானாகவே விளையும் என்பது கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மென்கால்கமலம்) காற்றுத்தானும் வேண்டாவாயிற்று தண்காலின் மென்மை. “மித்ரபாவேந” அவன் பக்கல் பாவமேயமையும்; அவனைவிடில் என்னை யிழக்குமத்தனை என்றாரிறே. அவன் பக்கல் கிடையாததொன்றை வேணுமென்றால் துராராதனாமித்தனையிறே. இவன் பக்கல் பெற்றது கொள்ளுமித்தனையிறே. இவனாற் செய்யமுடியாததொன்றைச் சொல்லுகையாவது கைவிட நினைத்துச் சொல்லிற்றா மித்தனையிறே. “ஆர்த்தோவா யதிவாத்ருப்த:”, “ராகவம் சரணம் கத:” என்ற உக்தி திருச்செவிபட்டபோதே இவன் நெஞ்சில் தளர்த்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றினார் பெருமாள். “உக்தியே இவன் பக்கலுள்ளது, நினைவு வேறொருபடி”, என்றறிந்த முதலிகள் ராமபக்தியாலே “நினைவொன்றாய்ச் செயலொன்றாயிருக்கிறவன் வத்யன்” என்றேயிருந்தார்கள். ஆர்த்தனாகையாவது - இத்தலையைப் பெறில் ஜீவித்தும் பெறாவிடில் முடியும்படியுமாயிருக்கை; த்ருப்தனாகையாவது - நெஞ்சின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே நம்முடைய அநுகூல பாஷணங்களைப் பிறநருகரிக்குமாபோலே நெஞ்சின்றிக்கேயிருக்கச் செருக்காலே சொல்லுகை. ஆர்த்தனாகவுமாம், த்ருப்தனாகவுமாம், ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்திக்கும் பலைக்யமுண்டாம்படி எங்ஙனே யென்னில், இவனைப் பார்க்குமன்றிது விசாரிக்கவேணுமே; சரண்யனுக்கு வேண்டுவது சொல்லுகிறதிறே இதில். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்தியுமிதுக்குப் பரிகரமாம்படியெங்ஙனே யென்னில்; ஆர்த்தி பரிகரமானவிடத்திலே - இதுவும் பலவ்யாப்தமாகக் கண்டு போருகிறது; ஆகையாலே ஆகிஞ்சந்யமேயாயிற்று அதுக்குப் பரிகரம்; த்ருப்தனுக்கு, இதுக்குப் பரிகரமானவார்த்தியுங் கூடவில்லையாயிருந்தது; இனி நாமேயாகாதே யுள்ளோம்” என்று அதுக்கு மவனிரங்குமென்று பரிகரமாகத் தட்டில்லை. “பரேஷாம் கத: அரி:”

சத்ருக்களிலே வைத்துக் கொண்டு சரணாகதனான சத்ரு. அதாவது - உக்திமாத்ரமேயாய் கார்யத்தில் சாத்ரவமே முடிய நடவாநிற்கை. அன்றிக்கே, “கொன்றேன் ... அன்றே வந்தடைந்தேன்” என்னுமாபோலே கொன்ற கறை கழுவாதே வந்து புகருகை. “ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:” அவர்கள் பக்கலிலே வாசியுண்டானாலும் ரக்ஷிக்குமிடத்திலிருவரையுமொக்க ப்ராணன்களையழிய மாறி ரக்ஷிக்கப்படும். “ப்ராணாநபி பரித்யஜ்ய” என்னாதொழிந்தது - அவன் செய்ததுக்கு ப்ராணனையழிய மாறி ரக்ஷிக்குமதுவும் போராதென்று நினைத்திருந்தபடியாலே. “க்ருத்தாத்மந” இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்த தொன்றன்று. தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸித்திக்காக. ஒருவனோடேயொன்றையப் பஸித்து சிக்ஷிதமநாவாயிருக்கு மவனுக்கித்தனை செய்ய வேண்டிவரும்.

விளக்கம் - (மென்கால்கமலம்) - இந்தத் தாமரைகளை அசைக்க காற்று வீசவேண்டாம், தாமரையின் தண்டுகள் தானாகவே அசையும்படி மென்மையான தன்மை உள்ளவை; அதாவது ஸர்வேச்வரன் தனது திருக்கண்கள் கொண்டு கடாசுஷிக்க ஆர்த்தப்ரபத்தி என்பது அவசியம் இல்லை, தானே செய்யும் என்று கருத்து. சரி! மனதின் அளவிலாவது ப்ரபத்தி பற்றி எண்ணவேண்டாமோ என்ற கேள்விக்கு “மித்ரபாவேந” என்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் - என்னிடம் நட்புறவு நாடி வருபவனை நான் எப்போதும் கைவிடமாட்டேன் - என்றது காண்க. தன்னிடம் வந்த விபீஷணனிடம் தோழமைத் தன்மை உண்மையாகவே உள்ளதா என்று ஆராயாமல், “அவன் தோழமை பாராட்டி வந்ததே போதுமானது; அவனை ஏற்கவில்லை என்றால், யுத்தகாண்டம் (18-31) - பலவீர்ய விநாசநம் - என்னுடைய பலம் போன்றவை நாசம் அடையும்” என்று இராமன் கூறியது காண்க. தன்னிடம் வந்த ஒருவனிடம், அவனிடம் இல்லாத ஒன்றைக் கேட்பது என்று வைத்துக்கொண்டால், யாரும் எளிதில் ஆராதிக்க இயலாதவன் என்றே ஆகிறது; வந்தவனிடம் இருப்பதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தன்மை கொண்டவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான்; ஒருவனிடம் இல்லாததைப் பெற்ற பின்னரே அல்லது அவனால் செய்ய இயலாததை அவன் செய்த பின்னரே அவனைக் காப்பாற்றுவேன் என்று கூறினால், அவனைக் கைவிட முடிவு செய்ததால் மட்டுமே இவ்விதம் உரைக்கிறான் என்று அல்லவோ பொருள்? யுத்தகாண்டம் (18-28) - ஆர்த்தோவா யதிவாத்ருப்த: - துன்பத்தில் இருந்தாலும் அஹங்காரம் கொண்டிருந்தாலும், யுத்தகாண்டம் (17-16) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனிடம்

சரணம் என வந்தேன் - என்ற சொற்கள் கேட்டால் போதுமானது; அப்படிப்பட்ட சொற்களை விபீஷணனிடம் தன்னுடைய காதுகளால் கேட்டபோதே, விபீஷணனின் நெஞ்சில் இருந்த தளர்த்தியை இராமன் பரிபூர்ணமாக உணர்ந்தான். ஆனால் சுகீவனின் மனதில், “வெறும் சொற்கள் மட்டுமே இந்த விபீஷணன் பக்கம் உள்ளது, இவனது எண்ணங்கள் வேறு விதமாகவே உள்ளன. இராமனின் எண்ணத்தில் இவன் ஆர்த்தப்ரபந்தன் என்றாலும், இவன் த்ருப்தனே ஆவான் [ஆர்த்தன், த்ருப்தன் என்பதன் விளக்கம் அடுத்த சில வரிகளில் உள்ளது]”, என்று எண்ணினான். இராமன் மீது கொண்ட பக்தி காரணமாக, “இந்த விபீஷணன் எண்ணம் ஒன்றாகவும், செயல் வேறாகவும் உள்ளவன் ஆவான்”, என்று சுகீவன் எண்ணியபடி இருந்தான். ஆனால் இராமனின் எண்ணத்தில் விபீஷணன் ஆர்த்தனாகவே காணப்பட்டான். ஆர்த்தன் என்றால் “ஸர்வேச்வரனை அடைந்தால் உயிர் வாழ்வது, இல்லை என்றால் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது” என்று உள்ளவன் ஆவான். த்ருப்தன் என்றால், “உள்ளத்தால் அன்றி, செருக்கால் கூறுபவன் (அதாவது சரீரத்தின் முடிவில் மோசடும் கிட்டினால் போதும் என்று ஆறியிருப்பவன்)” என்பவன் ஆவான். ஒருவன் ஆர்த்தன் என்றாலும், த்ருப்தன் என்றாலும் சரணாகதியைப் பொறுத்தவரை இந்த இருவரின் பலனும் ஒரே போன்று உள்ளது; எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இந்தப் பலன்கள் அந்தந்த அதிகாரியின் ஸ்வரூபத்தால் விளைவது அல்ல; சரணாகதியின் வைபவத்தாலும், சரணம் அளிப்பவனின் வைபவத்தாலும் ஏற்படுகிறது. ஆர்த்தி போன்று த்ருப்தியும் இதற்கு எவ்விதம் உபாயமாகிறது என்று கேட்கலாம்; ”ப்ரபத்திக்குத் தகுதியான ஆகிஞ்சந்யம் என்பது ஆர்த்திருபமாகவே உள்ளது; இது த்ருப்தனுக்கு இல்லை; ஆகவே நாமே சென்று அவனிடம் இரக்கம் காண்பிப்போம்”, என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணி இரங்குவதால் ஆகும். ஆக விரோதி ஒருவன் துன்பத்தில் வந்தாலும், அஹங்காரம் கொண்டபடி இருந்தாலும் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-27) - பரேஷாம் சரணாகத: - தன்னுடைய எதிரியாக உள்ளவனிடமே சரணாகதி என்று புகுந்துவிட்டால் - என்கிறார். அதாவது தன்னுடைய எதிரிகளில், தான் சரணம் புகுவதற்கு ஏற்றவனாக உள்ள எதிரி; விபீஷணன் வந்து சரண் புகுந்தது அரக்கர்களின் சத்ருவான இராமனிடம் அல்லவோ? அல்லது பெரியதிருமொழி (1-9-3) - கொன்றேன் ... அன்றே வந்தடைந்தேன் - பல உயிர்களை அழித்தேன், திருவேங்கடவா! அழித்த அன்றே உன்னைச் சரணம் புகுந்தேன்; அதாவது கொன்ற கரங்களில் உள்ள இரத்தத்தின் கறையைக் கூடக் கழுவாமல் வந்து உன்னை அடைந்தேன் - என்று கூறுவது போன்று விபூஷணன் வந்தான். இராமாயணம்

யுத்தகாண்டம் (18-27) - ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: - இவ்விதம் சரணாகதி என்று வந்தவனை உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்றவேண்டும் - என்றது காண்க. ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் ஆகிய இரண்டு விதமான அதிகாரிகளின் ஸ்வரூபங்களில் வேறுபாடு ஆராயாமல் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கருத்து. இந்த ச்லோகத்தில் - ப்ராணாந் அபி பரித்யஜ்ய என்று கூறாமல், அபி ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய என்று கூறப்பட்டது; ஏன் என்றால், இவன் செய்த சரணாகதிக்கு ஈடாக தன்னுடைய உயிரை அளித்தாலும் ஈடில்லை என்று எண்ணுவதால் ஆகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-27) - க்ருத்தாத்மந - தர்மத்தின் வழியில் நிற்கக் கூடியவன் - என்று பொருள். அதாவது இராமன் இவ்விதம் அடைக்கலம் அளித்தது என்பது விபீஷணனைக் காக்கவேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் அல்ல; தன்னுடைய "தர்மம் தவறாதவன்" என்ற ஸ்வரூபம் காப்பாற்றப்படுவதற்காகவும் ஆகும். ஒரு ஆசார்யனிடம் ஒருவன் இவ்விதம் தர்மத்தின் வழியைக் கடைபிடிக்க எண்ணிச் சரணம் புருந்தால், இவ்விதமே செய்யவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - எப்படிப்பட்டவனுடைய வென்றால் (மண்ணும் விண்ணும் மித்யாதி) பூம்யந்தரிஷ்டாதி களடையவென்னுடைய காலுக் களவுபோராதே யிருக்கிறபடி பாருங்கோளென்பாரைப்போலே யாயிற்று ஆகாசாவகாசத்தை யடையத் தன் திருமேனியாலே நிரப்பிற்று, பரப்பையுடைத்தான பூமியும் எல்லார்க்கு மவகாச ப்ரதாநம் பண்ணுகிறவாகாசமும் என்காலுக்களவு போராதிருக்கிறபடியைப் பாருங்கோ ளென்பாரைப் போலேயாற்று அளந்துகொண்டது. நானளக்கப் புகாநின்றேன், உங்கள் தலையிலே என்காலை வைக்கப்புகா நின்றேன்" என்னில் "நநமேயம்" என்று "ஓட்டோம்" என்றாணையிடுவர்களிறே; அதுக்காக "இதோ ராச்சர்யம் பாருங்கோள்" என்பாரைப் போலேயாயிற்று அளந்தது. இப்போ தவ்வபதாந்ததைச் சொல்லவேண்டுவா னென்னென்னில், இத்தலையிலாபிமுக்யமின்றிக்கேயிருக்கத் தானேயவதரித்து வந்து மேல்விழுந்து எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்குமவனிறே இவர்கள் பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷி பண்ணுமவனாயிற்று. இத்தால், "மென்கால் கமலம்" என்றத்தை நினைக்கிறது. (வான்நிமிர்ந்த தன்கால் பணிந்தவென்பால்) இத்தால் - இந்த வாநுகூல்யத்துக்கடியான மூல ஸுக்ருதமுந் தானேயென்கிறது. தான் முற்பட வணங்கிப் பின்னை யித் தலையை வணங்குவித்தான். முற் தீமை செய்தான் தானே யென்கை. தான் முற்பட்டிவினை யநுகூலிக்கும்படி பண்ணிப் பின்னை "நீ யநுகூலித்தாய்" என்று இவன்

தலையிலேயேறிட்டு இரங்குமவனாயிற்று. (தன்பால் பணிந்த) என்கையாலே “வன்காற்றறைய” என்கிறத்தை நினைக்கிறது. (என்பால்) என்கையலே. “ஒருங்கேமறிந்து கிடந்தலர்ந்த” என்றத்தை நினைக்கிறது. (எம்பிரான் தடங்கன்களே) இவன் பேற்றுக்குத்தான் வருந்தினானாயிராதே இத்தால் பேறுதன்னதென்று தோற்றும்படி யாயிற்று திருக்கண்களில் விகாஸம்.

விளக்கம் - அந்தக் கண்கள் எப்படிப்பட்டவனுடையது என்றால், (மண்ணும் விண்ணும் மித்யாதி) - “இந்தப் பூமி, ஆகாசம் போன்று பலவும் என்னுடைய திருவடிகளால் அளந்து எடுக்கப்போதாது என்பதைப் பாருங்கள்”, என்பது போன்று நிற்பவன். ஆகாயம் முழுவதையும் தனது திருமேனியால் நிரப்பினான். பரப்பு கொண்ட பூமியும், ஆகாயமும் எனது திருவடியின் அளவிற்குப் போதவில்லை என்பதைப் பாருங்கள் என்று கூறும்படியாக நின்று அளந்தான். நான் இவற்றை அளக்கும்போது, உங்கள் தலைகளில் எனது திருவடியை வைக்கிறேன் என்றான்; அதற்கு இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) ந நமேயம் - தனக்கு நல்புத்தி உரைத்த மால்யவானிடம், “யார் முன்பும் தலைவணங்க மாட்டேன்”, என்று இராவணன் கூறியது போன்று, பலரும் அப்படியே நின்றார்கள். இதனைக் கண்ட அவன், “அப்படியானால் இதோ ஓர் அதிசயம் காண்பீர்”, என்று கூறுவது போன்று அனைத்தையும் அளந்தான். இதனை இப்போது இங்கு ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது உலகில் உள்ளவர்களிடம் எந்தவிதமான கைம்மாறும், முயற்சியும் இல்லாதபோதிலும் தானாகவே த்ரிவிக்ரமனாகத் திருஅவதாரம் செய்து, அனைவரின் மேல் விழுந்து, அனைவரின் தலைகளிலும் தனது திருவடிகளைத் தானாகவே வைத்தான்; அதாவது இவர்கள் பேறு பெறவேண்டும் என்பதற்கான முயற்சிகளைத் தான் மேற்கொண்டான் என்று கருத்து. இதன் மூலம் “மென்கால் கமலம்” என்பதை எண்ணுவதாகிறது; அதாவது சேதனனின் முயற்சி போன்றவற்றை எண்ணாமல், ஸர்வேச்வரனின் உபாயமாக உள்ள தன்மையை எண்ணுகிறது. (வான்நிமிர்ந்த தன்கால் பணிந்தவென்பால்) - ஆநுகூல ஸங்கல்பம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் அநுகூலமாக நடந்து கொள்வது என்ற உறுதியாகும்; இத்தகைய அநுகூலமாக நடந்து கொள்ள, தானே முன்வருகிறான். தான் முன்பு வணங்கி, பின்னர் மஹாபலியைத் தன்னை வணங்க வைத்தான். தனக்கு அநுகூலமாக இருக்கும்படித் தானே செய்துவிட்டு, “நீ எனக்கு அநுகூலமாக உள்ளாய்” என்று அவன் தலையிலே தனது திருவடியை வைத்து

இரக்கம் காண்பித்தான். (தன்பால் பணிந்த) - இதன் மூலம் "வன் காற்று அறைய" என்பதை எண்ணுகிறாள். (என்பால்) - என்பதன் மூலம் "ஒருங்கே மறிந்து கிடந்து அலர்ந்த" என்பதை எண்ணுகிறாள். (எம்பிரான் தடங்கண்களே) - இவன் பேறு பெறுவதற்குத் தான் தன்னை வருத்திக்கொண்டான். இதன் மூலம், இவன் பெற்ற பேறு தன்னுடையது என்று எண்ணி மகிழ்ந்து நின்ற நிலையானது ஸர்வேச்வரனின் திருக்கண்களில் உள்ள மலர்ச்சியில் புலப்படுகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்